

Соња Богдановић

ЕДЕРЛАНДА

лутка игра према данској бајци

СОЊА БОГДАНОВИЋ је рођена у Загребу 1935. године. У Београд је дошла као избеглица 1941. год. Гимназију је завршила у Крагујевцу. Студирала је историју уметности у Београду. За дипломски рад Назаренске идеје у делу Димитрија Аврамовића добила је награду Спомен збирке Павла Бељанског. Магистрирала је на теми Михаило Валтровић и Драгутин Милутиновић као истраживачи српских старина. После завршених студија изабрана је за асистента у Институту за историју уметности на Филозофском факултету у Београду где је радила све до пензионисања 1994. год. Објављивала је радове у научним зборницима и часописима.

После пензионисања посветила се књижевном раду. Пише драмске текстове, романе и приповетке. Објавила је комедију *Кайија* (Савремена српска драма, 16). Од позоришних комада за децу изводе се: *Црвенкаја у небајци* (Дечији драмски студио у Чачку, премијера 1. септембра 2001) и *Едерланда* (Мало позориште "Душко Радовић", премијера 20. 02 2002). Луткарско позориште у Нишу припрема *Црвенкају у небајци* за сезону 2004/2005 године.

Соња БОГДАНОВИЋ

ЕДЕРЛАНДА
лутка игра према данској бајци

ЛИЦА:

Бака Матилда Петерсен,
(око 60 година)

Лиза, Матилдина кћи
(око 40 година)

Ингмар Јакобсен, Лизин муж
(око 40 година)

Њихова деца:

Александер, (16 година)

Гертруда, (14 година)

Јозефина, (12 година)

Маргарета, (10 година)

Едерланда, Матилдина најмлађа
кћи (25 година)

Олаф Сениор Амунсен,
Едерландин муж (око 45 година)

Њихова деца:

Олаф Јуниор, (7 година)

Кристијан, (5 година)

Кристина, (4 године)

Јансена, служавка (око 60
година)

Госџи:

Јета Мелер,
Јозефинина другарица.

Стина Јохмунсен,
Јозефинина другарица

Бирта Ларсен, Маргаретина
другарица

Михаел Ларсен,
њен мало старији брат

Ула Прест, Гертрудина другарица

Биби Прест, њена мала сестра

Там Серенсен, дечак из
суседства, вршњак Олафа
Јуниора

Ларс Серенсен, његов млађи брат

Луџке:

Жена са звоном, (води је Јансена)

Матилда самртница,
(води је Матилда)

Матилда покојница,
(води је Матилда)

Кунигунда, (води је Лиза)

Јоланда, (води је Гертруда)

Едерланда, (води је Едерланда)

Там Тамзен, (води га Ингмар)

Стари Трол, (води га Ингмар)

Стара Тролица, (води је Лиза)

Трол старији син,
(води га Олаф Сениор)

Трол млађи син,
(води га Александер)

Пастир, (води га Михаел Ларсен)

Живошње:

Роде, (хор деце из “публике”)

Коњ са прапорцима
(води га било ко)

Свиња, (Води је било ко)

Мама Гуска, (соло Гертруда)

Мама Патка (соло Лиза)

Мама Ђурка, (соло Лиза)

Мама Квочка, (соло Матилда)

Петао, (соло Ингмар)

Пилићи, пачићи. Гушчићи,
ћурићи: (хор деце)

Радња се догађа на Божић, почетком двадесетог века,
у граду Рибеу на Јитланду у Данској
у кући Матилде Петерсен.

ПРЕДЧИН

Просирана дневна соба. Намештај разних стилова показује да је у кући живело мно̀го генерација. Све је пријатно и складно. То је соба у којој се у̀одно борави. У соби је камин са расиљеном ваи́ром или сти́аринска порцеланска пећ. У једном у̀лу је клавир. Сlike, лампе, вазе, велики саи́, порцелански украси дају соби аи́мосферу зраћанског бла̀осиња. У соби је окићена божићна јелка и јаслице са малим Христом. У ти́ренуику када се подиже завеса на сцени је Јансена која је већ при крају срећивања нереди од јучерашњег прослављања Бадње вечери. Улази Мати́лда, узбуђена и срећна.

МАТИЛДА: Остави сада то, добра моја Јансена,
(Лейимично погледа на саи́)
каснимо! Иди брзо донеси колаче.

Јансена излази зрајући испред себе колица за сервирање јуна прљавих тањира и чаши. На враи́ма се судара са Олафом Сениором и Ингмаром који између себе носе о́роман ковчег. И они журе. Свечано су одевени. Олаф на брзину довршава облачење. Мати́лда брзо склања оно што Јансена није сти́гла да склони и то ћушка било где.

МАТИЛДА: Могли сте синоћ тај ковчег да скинете са тавана.

ОЛАФ СЕНИОР: (Хоће да забациури Мати́лдину примедбу јер је очигледно он због шога крив)
Срећан Божић драга Госпођо ташто.
(Театрално јој љуби руку)

МАТИЛДА: И Вама, драги зете.
(Љуби Олафа у чело)
Да ли сте се лепо наспавали?

ОЛАФ СЕНИОР: Увек се слатко наспavam под вашим госпољубивим кровом.

ИНГМАР: Где ћемо са сандуком, тета Матилда?

МАТИЛДА: Па гурните га негде. Парада само што није почела.

Илази Јансена са оним истим колицима за сервирање али сада јуним сланих и слаи́ких ћаконија. Ређа све на сто. Мати́лда јој помаже. Олаф и Ингмар склањају сандук. Сви су ужурбани.

ЈАНСЕНА: Деца цело јутро увежбавају свечани улазак.

МАТИЛДА: Више од сто година се у овој кући на Божић пева иста песмица а увек има мале деце за коју је нова.

ИНГМАР: Деца су нестрпљива, почнимо са слављем!

Инџмар седа за клавир и почине да свира. На звуке музике враћа се широм оиварају и свечана поворка улази плесним кораком, певајући. Улазе прво Кристијан и Кристина (ван себе од радости), па Олаф Јуниор (врло свечано и њун очекивања) и с њим Маргарета (сијурно и ноншалантно), за њима Јозефина и Гершурда (свечано и “прејодобно”), зајим Александер сам (снебивајући се њо мало јер се осећа велики за овај ритуал) и на крају Лиза и Едерланда (које се држе за руке и “изигравају децу” – Лиза весела, а Едерланда узбуђена, под прилишском усјомена) Певајући и играјући праве круг око јаслица. Уз свечану поворку певају Инџмар, Мајилда и Јансена. Олаф Сениор ћути јер не зна речи песнице.

СВИ: Ово је јутро
Божјег сјаја,
Детенце свето
Сиће међу нас.

Вера и љубав
Са њим нас спаја,
Славимо срећни
Тај светли час.

Детенце свето
На крсту ће да страда
И даће свима
Наду у спас.

Идемо стазом
Спасења тога
Детенце свето
Благослови нас.
(На последње речи песнице сви се, у плесном стилу, дубоко клањају пред јаслицама, а онда, на Инџмаров знак, “џрмну” у џлас)
Срећан Божић свима!

Настаје џалама и смех. Сви се љубе. Свечани поредак се распура и почиње весеље и меџеж који су у наџлом конџраспу са џек завршеном парадом. Прилазе послужењу, једу, разговарају.

МАТИЛДА: *(Прекида жаџор)*
Децо! Чека нас посао. Спремамо представу.

МАРГАРЕТА: Наравно! Као и сваке године.

ЈОЗЕФИНА: Шта ћемо ове године да играмо бако?

- МАТИЛДА: Едерланду. У част наше драге девојчице која тако дуго није била с нама.
(Гри Едерланду)
- ЕДЕРЛАНДА: (Ганујо)
Мама! Драга моја, једина мајчице.
- ОЛАФ СЕНИОР: (Збуњен је и нејријатно му је. Покушава да забашури емоциони исјад своје жене)
Да ли је то драматизација данске бајке о Едерланди Хинермагд.
- МАТИЛДА: Да то је...
- ОЛАФ СЕНИОР: Зар то није мало морбидна, чак и ружна бајка за драматизацију?
- МАТИЛДА: По нашем породичном предању Едерланда је наша пра-пра-пра бака од које сви потичемо.
- ЈОЗЕФИНА: Има ту нека заврзлама. Једном су се Јета Мелер и Стина Јохмунзен у школском дворишту чупале за кике због те Едерланде. Обе су тврдиле да су њене пра-пра-пра унуке. Ја знам да сам и ја Едерландина пра-пра-пра унука али не волим да се бијем па сам ћутала.
- ГЕРТРУДА: Као и увек “супериорно” си ћутала.
- Јозефина се кришом исплези на Гертруду, Гертруда “супериорно” подноси увреду. Нико не примећује мали инцидент међу сестрама само се Александер подругљиво смешка. Олаф Јуниор се сав прејворио у уво и све “ушја” јер му је много боља познато из маминих прича. Маргарета, Кристијан и Кристијана су несћрљиви да виде лујке. Едерланда је сва усћрејћала и узбуђена.*
- ИНГМАР: Пола града Рибера верује да потиче од Едерланде.
- МАТИЛДА: Наравно, јер је Едерланда имала много деце. Пола Рибера стварно потиче од Едерланде. Бар тако говори предање. Али по предању баш ова наша кућа била је Едерландина кућа.
- АЛЕКСАНДЕР: Немогуће! Није наша кућа толико стара.
- МАТИЛДА: Наравно да није. Она је оправљана и преправљана, надзићивана и презићивана, али је, по традицији, била на овом месту.
- ОЛАФ СЕНИОР: Ипак, зар није чудна идеја да се ова тако контраверзна бајка драматизује.

- МАТИЛДА: Није драги зете. Ингмаре, молим те извуци сандук.
(Ингмар и Александер довлаче сандук на средину сцене)
Ово је позориште направљено за моју баку Едерланду
када је била девојчица а направио га је мој прадеда.
- ОЛАФ СЕНИОР: *(Са једва приметном дозом ироније)*
Очигледно се разумевао у позориште.
- МАТИЛДА: *(Прави се да не примећује иронију)*
О да. Био је он уметничка душа. У Рибеу је тада било
једно мало аматерско позориште а мој прадеда је био и
писац и редитељ и глумац, и сценограф. Све што је
затребало.
- ОЛАФ СЕНИОР: Људи су некада имали баш много слободног времена.
- МАТИЛДА: Када људи нешто истински воле увек нађу времена.
Моја бака Едерланда била је тада јако болесна. Месе-
цима је морала да лежи у кревету и није могла да иде у
позориште па је цела породица прионула на посао да
направи једно луткарско позориште за њу. Чак је и
болесна Едерланда учествовала. Правили су лутке, ши-
ли костиме. Тестерисали, дељали, фарбали, смишљали
текст, музику. Било је то за све врло забавно и узбуд-
љиво. Прва представа била је баш на Божић. Од тога
времена постала је традиција да се на други дан Божића
игра луткарска представа.
- ОЛАФ СЕНИОР: Невероватно како се дуго ова играчка сачувала.
- МАТИЛДА: Па чували смо је, драги зете.
- ЈАНСЕНА: Ту смо представу играли последњи пут баш оне године
када се госпођица Лиза удала. Покојни господин Пе-
терсен био је незабораван као стари трол.
- МАТИЛДА: Мој супруг је те вечери био стварно у форми. А и дечица
су нам још сва била на окупу: Лиза, Михаел, Томас,
Улрике, Изабела. А Даниел и Едерланда били су још
мала деца...
- МАРГАРЕТА: *(Неспрљиво је прекида)*
Бако, када ћемо да видимо лутке?!

Матилда, свесна да се занела усјоменама, одмахне руком и ошвару ковчеж. Деца реагују на ошваруње ковчежа било узвиком, било покрећом. Маргарета, Кристијан и Кристијана крену рукама у сандук, Олаф Јуниор је узбуђен и задивљен. Каже само "Ах!" Јозефина почиње да скаче и њеска рукама, а Гершуда за њренушак заборавља да је "велика" и њидружује

се у радосџи млађој сесџри. Едерланда као да је и сама оџеџ мало деџе заџљеска али се брзо џосџиди своџих емоџја јер је њен муж џо мало иронично џосмаџра. Александер се џрави као да је незаинџересован.

МАТИЛДА: (Вади свеске и харџије)
Ово је за тебе Ингмаре. То је текст лутка-игре, ноте и упутство за склапање позорнице. Ти ћеш, као и увек бити редитељ и све остало.

Инџмар џрихваџа харџије и одлаже их на сџо.

МАТИЛДА: (Вади из сандука Жену са звоном, диже је високо да мођу сви да је виде)
Ово је жена са звоном.

ОЛАФ ЈУНИОР: Шта је то жена са звоном?

МАРГАРЕТА: Сви знају шта је жена са звоном.

МАТИЛДА: Да, ми у Рибеу, али Олаф је живео у Енглеској а тамо тога нема. Знаш ли шта је добошар?

ОЛАФ ЈУНИОР: Знам. То је човек који лупа у добош и објављује вести за људе који не читају новине.

МАТИЛДА: У неким местима у Данској, на пример код нас у Рибеу, уместо добошара иде жена са звоном и објављује сваки дан шта има ново у граду. Она је одлично обавештена о свему што се догађа па ће и нас обавештавати.
(Пружа луџку Лизи)

МАРГАРЕТА: Како је смешна лутка.

КРИСТИНА: Дај да видим.

Лиза џоказује луџку, деца је џрихваџају и разгледују.

МАТИЛДА: Жену са звоном водиће Јансена.

ЈАНСЕНА: Али госпођо! Не умем ја то.

МАТИЛДА: Којешта Јансена. Умеш ти то одлично!

Јансена са снебивањем, али очигледно џоласкана и срећна џреузима луџку од Лизе. Маџилда за џо време насџавља са вађењем луџака из сандука.

МАТИЛДА: (Вади две луџке и џодиже их високо да их сви виде)
Ово је иста особа. Матилда, Едерландина мајка. Ово је Матилда самртница, а ово је Матилда покојница. Ја ћу водити обе лутке. Едерланда, покажи деца лутке.

Едерланда џоказује луџке, деца их дирају, разгледују.

ЈОЗЕФИНА: *(Милује луџке. Обраћа се Едерланди)*
Већ видим да ће представа бити тужна. Не волим приче у којима умиру деци мајке.

ЕДЕРЛАНДА: Мајке треба да живе за своју децу али, дешава се понекад...

У речи је прекида Матилдино даље приказивање луџака. Едерланда заћути и милује Јозефину по коси.

МАТИЛДА: *(Оћеи вади две луџке)*
Ово су Едерландине старије сестре: Кунигунда и Јоланда.

МАРГАРЕТА: Како су ружне.

ГЕРТРУДА: Грабљиве и накинђурене.

ЈОЗЕФИНА: Обе су пакосне, гадне, зле.

МАРГАРЕТА: Мрзим их!

КРИСТИНА: Мрзим их!

ОЛАФ ЈУНИОР: Гадне су. Одвратне.

КРИСТИЈАН: Дај да их рашчерупамо!

МАТИЛДА: *(Не обраћа појњу на дечије ујаднице)*
Лиза ће да води Кунигунду а Гертруда Јоланду.

ГЕРТРУДА: Хвала на поверењу. Најзад ме у овој кући убрајају међу одрасле особе.

Лиза и Гертруда узимају луџке, деца их преузимају и покушавају да "воде".

МАТИЛДА: А сада Едерланда лично.
(Диге луџку високо)
Њу ће да води, наравно, наша Едерланда.

Сви се усредсређују на две Едерланде и заборављају на сесџре.

ЕДЕРЛАНДА: Трудићу се на не разочарам ни вас ни њу.
(Узима луџку и љуби је)

МАТИЛДА: Сада долазе на ред мушкарци. Ево господара Тама Тамзена.
(Подиге ѓа високо да ѓа сви виде)

ГЕРТРУДА: Зар он није принц?

- МАТИЛДА: У неким варијантама ове бајке он и јесте принц, али бајка је ипак само бајка. Морамо се помирити с тим да је он, заправо, обичан богати трговац свињама.
- ЈОЗЕФИНА: Фуј.
- ЕДЕРЛАНДА: Кад се гледа очима љубави и свињар постаје принц.
- ОЛАФ ЈУНИОР: Као у Андерсеновој бајци.
- ЛИЗА: *(Узима луџку од Мајшлде)*
Принц или трговац, тек он је ту. Ко ће да га води?
- МАТИЛДА: Ингмар.
(Лиза односи луџку Ингмару)
А сада долази оно старшно: ТРОЛОВИ.
- МАРГАРЕТА: Тролови, тролови, хоћемо тролове!
- КРИСТИЈАН: Тролови, тролови.
- КРИСТИНА: Тролови, хоћу да видим тролове!
- ОЛАФ ЈУНИОР: Одрварни су. Мрзим тролове.
- МАТИЛДА: *(Подигне ојетџ две луџке)*
Ово су стари трол и његова жена стара тролица. Ко ће њих да води?
- ЛИЗА: Ја и Ингмар. И тако смо муж и жена.
(Обоје се смеју и преузимају луџке. Љубе се, ѓрле и карикирају џрајаве тролове)
- МАТИЛДА: *(Ојетџ вади две луџке не обраћајући џажњу на Лизу и Ингмара)*
При крају смо већ. Ово су два трола, сина нежењена. Старији је за Олафа а млађи за Александра.
- ОЛАФ СЕНИОР: Част ми чини госпођо али се бојим да нећу умети.
- ЕДЕРЛАНДА: Умећеш. Па ми се само играмо.
Деца даље преузимају луџке, разгледају их, воде ишџд.
- МАТИЛДА: Ево и последње лутке. Младог пастира. Њега ћемо дати Александру.
(Вади луџку и даје је Александру)
Сада само још животиње: мама квочки позајмићу глас ја, Лиза ће бити мама патка, Гертруда – мама гуска и мама ћурка, мораће за обе да пева, а Ингмар ће бити петао. Остале животиње су статисти и водиће их ко стигне. Са луткама смо завршили.

АЛЕКСАНДЕР: Како ћу ја у исто време да играм пастира и млађег трола?

МАТИЛДА: Стварно! Немамо више мушкараца. Па нека пастира игра неко од гостију.

ГЕРТРУДА: *(Гледајући њодружљиво у Јозефину)*
На пример Михаел Ларсен.

Јозефина се бечи на Гертруду. Матилда као нишпи не љримеређује.

МАТИЛДА: Одлично! И то смо решили.

ОЛАФ ЈУНИОР: *(Разочарано)*
А ја?

МАРГАРЕТА: А мени?

КРИСТИЈАН
и КРИСТИНА: *(У ѓлас)*
А ми?

МАТИЛДА: Ви ћете бити хор. Сви ћете певати. Бићете роде, пилићи, пачићи, гушчићи, ћурићи.
(Дели деци каје рода)

ОЛАФ ЈУНИОР: Мама, зашто роде а не неке друге птице?

ЕДЕРЛАНДА: Зато што је Данска земља рода, а баш у Рибеу се скупљају све роде из Данске, из Шведске, из Норвешке када хоће да одлете на југ. Довешћу те једном код баке 23 августа, онда роде одлећу, па ћемо их гледати са торња катедрале. Када сам била дете обожавала сам роде. На сваком димњаку било је по једно гнездо

Едерланда и даље љрича али јој се ѓлас ѓуби у оишићем жађору. У сандук више нико не ѓледа. Деца се баве лућкама, љокушавају да их “воде”. Забављају се. Једу колаче. Инѓмар се задубио у ућуићива. Матилда и Лиза се крећу љрема рамји и њихов разђовор надјачава жађор.

МАТИЛДА: Лиза, драга. Кога смо позвали на сутрашњу представу?

ЛИЗА: *(Вади из цеја харјију)*
Па нема много гостију. Јозефина је, наравно, позвала Јету Мелер и Стину Јохмунсен. Надам се да се сутра неће почупати. Маргарита је позвала Ларсенове: Бирту и њеног брата Михаела. Гертруда Улу Прест и њену сестрицу Биби, а ја сам позвала Серензенове – Тама и Ларса, да би мали Олаф имао с ким да се дружи. Александер ове године никога није позвао.

МАТИЛДА: Све старо друштво.
(*Инџмару и Олафу Сениору*)
Хајде зетови извадите кулисе, па на посао. И ти Александре. Ово је посао за одрасле мушкарце.

ЛИЗА: (*Пљеска рукама*)
Мир децо! Морамо да радимо. До сутра у вече цела представа мора да буде завршена. Хајдемо у другу собу. Овде се намешта позорница.

ОЛАФ СЕНИОР: Ко ће да научи толико текста до сутра!? Забога!

МАТИЛДА: Импровизоваћемо, драги зете.

Сви излазе и “воде” са собом луџке. Прво Едерланда са Олафом Јуниором, Кристијаном и Кристином, (држе се за руке, сви раздражани). За њима Маргарета, Јозефина и Гејруда, засјајкују у разговору. Лиза их пожурује и излази заједно са Матилдом и Јансеном. Њих три износе и неколико панаџира са колачима. Инџмар и Александер ваде делове позорнице из сандука. Олаф Сениор се труди да буде корисан али је више на смењџи. Док они раде –

Сјушџа се полако велика завеса.

 ПРВИ ЧИН

Догађа се сушрадан после подне. Сцена је истиа као у предчину само је намештај зурнуи у сцрану. На средини собе је луткарска позорница. Насуирои њој поређане су сцоллице за публику. Ингмар, Олаф и Александер проверавају последњи пуи како функционише механизам сцене. Улази Машилда и одмах после ње Лиза.

МАТИЛДА: Јесте ли завршили?

ИНГМАР: Потпуно. Представа може да почне.

Александер звони. Враи се оиварају широм и улазе деца са Јансеном. Сви су раздрагани. На главама имају родине каије а у рукама су им лутке које са више или мање усјеха "воде". Улази прво Гершурда са Улом Пресџ, па Крисџијан и Крисџина воде за руку између себе малу Биби Пресџ, за њима Маргареџа са Бирџом Ларсен, затим Јозефина између Јеџе Мелер и Сџине Јохмунзен, у сџоју их ираи Бирџин браи Михаел. На крају Едерланда са Олафом Јуниором и малом браћом Серензен. Јансена је последња. Она заивара враиа. Сви, осџављају лутке иза позорнице и размештају се по гледалишћу. "Глумци" који воде лутке одлазе иза сцене али се повремено враћају у публику. Лиза је за клавиром а када има улогу смењују је Ингмар, Гершурда, Јозефина, или чак неко од "госџију". Олаф Сениор, Ингмар и Александер су ангажовани око намештања сцене али и они повремено улазе у публику. Деца у "публици", домаћини и госџи са својих месџа певају у хору рода и живине. Сви се осџају као учесници предџаве.

ПРВИ ЧИН

луткарске представе

 ПРЕДСЦЕНА

Александер звони. Светло на "позорници" поџаје јаче а у "гледалишћу" пригушено. Завеса на луткарској позорници је и даље сџишџена. После неколико иренуџака испред завесе се појављује Жена са звоном. Она осџаје поком целе предџаве на сцени са сцране.

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ: (Звони)

Од срца поздрављам поштовану публику, како домаћу, тако и драге госте из комшилука. Ја причам оно што не мож' да се прикаже и дајем објашњења за све што не мож' да разумете. Даклем, што год не знате мож' да ме упитате и ја вам, врло фино могу да одговарам ако знам, а ако не знам учтиво ћу да рекнем да не знам.

- ЈЕТА МЕЛЕР: Када је живела Едерланда?
- ЖЕНА
СА ЗВОНОМ: Неки мисле у време краљевића Хамлета. Ондак су дуови шетали по Данској како који оће. Могу ли да почнем?
(*Заузима сџаав*)
Живела у Данској, у граду Рибеу, удовица Матилда са три кћери. Две су биле
- СТИНА
ЈОХМУНЗЕН: Извините што вас прекидам госпођо, али волела бих да знам нешто више о Матилди.
- ЖЕНА
СА ЗВОНОМ: Па ево да кажем све што се зна о Матилди. Елем, родила се она на острву Фане и рано јој родитељи помреше. Родбина проклета разграби јој оно мало имовине. Осташе јој само једне наћве, стара кецеља и дршка од метле.
- ОЛАФ ЈУНИОР: Шта су то наћве?
- ЖЕНА
СА ЗВОНОМ: То је, млади господине, једно велико корито у коме сељаци месу лебац. Даклем, кад је тако Матилда остала сама, дође нека њена даља рођака, чипкарица из Тондерна и одведе је к себи. Матилда је тамо била ко служинче. Радила је све кућевне послове, па је после научила и чипке да везе. И постаде Матилда најбоља чипкарица у Тондерну.
- ЈЕТА МЕЛЕР: Па сигурно је лепо зарађивала. Чипке из Тондерна су чувене у свету и ужасно су скупе.
- ЖЕНА
СА ЗВОНОМ: Оно јес' зарађивала је, али ништа то њој није вредело. Рођаци су њене чипке продавали, а паре узимали себи.
- ЈОЗЕФИНА: Страшно!
- ЖЕНА
СА ЗВОНОМ: Узимали јој за стан и рану, а рана беше убибоже, а стан у једној шупи. Али праве вредности не могу да се сакрију. Израсла је Матилда у лепу девојку а о њеној вредоћи и доброты много се причало. Дobar глас далеко иде па је о њој чуо и један млади удовац из Рибеа по имену Ларс Хингемагд који је баш у то време тражио себи жену. Он оде у Тондерн и испроси Матилду. Њени рођаци њу једва дадоше, а уз њу не дадоше ништа. Тако се Матилда удаде и понесе у мираз само оне наћве, стару кецељу и дршку од метле – своје наследство из родитељског дома.

- УЛА ПРЕСТ: Па ипак је сирота Матилда имала среће.
- ЖЕНА
СА ЗВОНОМ: И јесте и није млада госпојице. Тај Ларсен је имао две мале кћери, Кунигунду и Јоланду. Мале, али зле и опаке. Због њих се и женио.
- БИРТА
ЛАРСЕН: Матилда их је сигурно мрзела и тукла.
- ЖЕНА
СА ЗВОНОМ: Варате се млада госпојице. Матилда их је волела и чувала као своју рођену децу јер је и она била сироче и знала је како је жалосно без мајке. После годину дана, како то бива и у бајкама и у небажкама, роди Матилда још једну кћер и наденуше јој име Едерланда.
- МАРГАРЕТА: Матилда је сада сигурно највише волела Едерланду а пасторке је терала да чувају бебу.
- ЖЕНА
СА ЗВОНОМ: Матилда је највише на свету волела своју малу девојчицу, али је волела и поћерке.
- УЛА ПРЕСТ: А отац? Кога је он највише волео?
- ЖЕНА
СА ЗВОНОМ: Ах отац! Све је он њих волео али је трговао и путовао и мало је шта видео. Старије сестре су се свађале, бадавацисале и отимале се око ђинђува и дрангулија, а мала Едерланда је израсла у вредну, милу, паметну и добру девојку у свему сличну својој мајци. Елем, све беше добро док је отац, стари Ларсен, био жив. Ал' једног дана оде Ларсен у трговину и на путу га нападоше разбојници, опљачкаше и убише.
- УЛА ПРЕСТ: О баш је била несрећна та Матилда.
- ЖЕНА
СА ЗВОНОМ: Није се благородна Матилда жалила на судбину. Остаде самохрана удовица, али се не предаде туговању. Врати се она свом старом занату и везеше чипке по цео дан. На малу Едерланду падоше сви кућевни послови а њене старије сестре наставише по старом да се кинђуре и лицкају пред огледалом.
- ЈОЗЕФИНА: То није право!

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ: Е, млада моја госпојице, можда није право али правда и неправда су понекад чудне ствари. Матилдине поћерке имаше погану нарав и тешко беше да се васпитавају. Ни лепе ни ружне речи нису вределе. Матилда вероваше да је боље да сви живе у миру него да узалуд грди и стално гони своје поћерке на рад и ред. Кунигунда и Јоланда се и између себе мрзеше и свађаше. Слагале су се само када се удруже да напакосте малој Едерланди.

ОЛАФ ЈУНИОР: Гадуре.

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ: У праву сте млади господине али је Матилда ћутала, Едерланда је трпела и ни једна се није бунила. Мајка Матилда се од много секирације и тешког рада разболе. Сад ћете да видите шта је даље било.

ПРВА СЦЕНА

Жена са звоном звони. Подиже се завеса на лућкарској позорници. Кућа са кровом и родама на димњаку заузима пола сцене. На другој половини је улица. Предњи зид куће је оиворен иако да се види соба. На задњем зиду су вратица и алковен са постољом у којој лежи Матилда самртница наслонена на касикуе. Код Матилдиних ноћу стоје Кунигунда и Јоланда а код узглавља Едерланда.

МАТИЛДА

САМРТНИЦА: Децо моја, јадне моје сиротице, ја умирем а ви остајете саме на свету. Када умрем поделите имовину. Ти Кунигунда, која си најстарија

КУНИГУНДА: Да мајко, мени највише припада.

МАТИЛДА

САМРТНИЦА: Теби остављам кућу што вам је од оца остала и све покућство у њој. Све је твоје али сестре ће остати да живе с тобом све док се не удају и ни једну не смеш из дома отерати. Проклета била ако то учиниш.

КУНИГУНДА: Не брини мајко, знаш да сам добра и племенита.

МАТИЛДА

САМРТНИЦА: А теби Јоланда остављам огрлицу од драгог камења што ју је твоја мајка у мираз донела. Нека и теби мираз буде и нека те кроз живот прати онолико среће колико будеш имала у себи доброте.

ЈОЛАНДА: Та огрлица ми с правом припада. Уз такав мираз и моју лепоту добро ћу се удати.

МАТИЛДА
САМРТНИЦА: А за тебе, сирота моја Едерландице, ништа није остало, само мој мираз: оне наћве у шупи, стара кецеља и дршка од метле.

ЕДЕРЛАНДА: *(Плаче)*
Немој да ми умреш мајчице! Чуваћу те, неговаћу те, све ћу радити, само ме не остављај саму на свету.

МАТИЛДА
САМРТНИЦА: Уздај се у моју безграничну љубав као што се ја уздам у твоје вредне ручице, мудру главицу и јуначко срце. Бог ће ти помоћи да наћеш своју срећу.

Матилда клоне на узглавље мртве. Едерланда врисне и њада њлачући на мајчине зруди.

КУНИГУНДА: Одапе матора. И тако нам болесна ни од какве користи није била.

ЈОЛАНДА: Престани да цмиздриш Едерланда. Живцираш ме!
(Едерланда њлаче још јаче)
Што арлаучеш будалино? Мислиш да те је мајка волела?!

КУНИГУНДА: Да те је волела теби би кућу оставила. Оставила ти наћве. Ха, ха, ха.

Целим доџађајем роде су јако узнемирене. Оне су њажљиво њрајиле све шћо се доџађало у соби. На Едерландин њлач њочињу да клејећу кљунувима и машу крилима. Док Едерланда њлаче и сесћире јој се смеју сћушћа се завеса а роде њевају:

ХОР РОДА: Ко ће да те воли Едерландице
Кад мајке немаш сад?
Дане и ноћи твоје јаднице,
Пратиће туга и јад.
О јадна, јадна мала Едерландице
Ти мајке немаш сад.

Сћушћа се завеса на лућкарској њозорници

МЕЋУСЦЕНА

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ: *(Звони)*

Шта да вам кажем? Саранише кћери своју сироту мајку.

ЈЕТА МЕЛЕР:

Како је могла мајка тако неправедно да подели имовину?

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ:

Е млада госпојице, није правда у томе да сваком отфариш подједнак део. Да је имовину поделила подједнако све три би биле сиромашне. Кунигунду и Јоланду, онако глупе, лење, опаке и похлепне сиромаштво би сурвало у провалију зла и порока. Овом неправедном поделом имовине Матилда је омогућила својим поћеркама да крену добрим путем, само ако оће.

ЈОЗЕФИНА:

А Едерланда? Зар на њу није мајка мислила? Како је могла да је остави без игде ичега?

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ:

Мислила је, како да није, и да је имала више имовине она би збринула и Едерланду. Али није имала. Међутим, имала је Матилда поверења у Едерланду. Знала је она да њену кћер сиромаштво неће бацити у очај него ће је подстаћи да се бори и испољи своје врлине. Ипак, изгледа да је о својим поћеркама мислила боље него што заслужују. Сада ћете видети.

(Звони)

ДРУГА СЦЕНА

Подигне се завеса. Истѝа соба као у првој сцени само је креветѝ прѝзан а на јасѝуку је букетѝ цвећа. Три сесѝире, у црнини, враћају се са сахране. Иду једна за другом прѝреко улице, обилазе иза куће, оѝварају враѝа и кроз враѝа улазе једна за другом у собу. Све ѝри седају на ѝроношце. Кунигунда и Јоланда очиљледно задовољне. Јоланда има ољрлицу око враѝа. Едерланда седи ѝољнуѝе ѝлаве и ѝиѝхо ѝлаче.

КУНИГУНДА:

Е па ја сам своју дужност према покојници извршила. Лепо сам је сахранила. И музику сам платила. Нико ништа не може да ми приговори. Сада је време да се побринем за себе.

- ЈОЛАНДА: У праву си сестрице. Треба о свему одмах да се договоримо, да се после не свађамо. Ти знаш шта је мајка рекла на самрти. Ти си господар јер си најстарија а ми остајемо у кући док се не поудајемо. Ја ћу се брзо и добро удати јер сам лепа а имам и огрлицу. Едерланда, коју нико неће хтети јер нема мираза, а и ружна је, мала и слаба, нека нас служи као и до сада. Мислим да је то право.
- КУНИГУНДА: Ма шта наприча сестрице! Ти мислиш да ја марим за оно што је наша маћеха казала. Ти ћеш у кући остали колико будеш хтела али за сваки дан који остајеш дајеш ми по једно драгуљче из своје драге огрличнице. Хоћу и ја себи да направим огрлицу.
- ЈОЛАНДА: Стићи ће те мајчина клетва. Не смеш да дираш моју огрлицу.
- КУНИГУНДА: Мислиш да се ја бојим њене клетве!? О огрлици имамо времена и сутра да разговарамо. А ти Едерланда немаш чиме да ми плаћаш кирију за становање у мојој кући а мени служавка не треба. Купи своје наћве и губи се одмах.
- ЕДЕРЛАНДА: Али сестрице, како можеш да ме тераш сада, пред ноћ? Ја немам куда да идем.
- ЈОЛАНДА: Иди на гробље својој мајчици. Тамо те чека њена безгранична љубав. Ха, ха, ха.
- ЈОЛАНДА: И не заборави да понесеш своје вредне ручице, мудру главицу и јуначко срце. Ха, ха, ха.
- КУНИГУНДА: Покупи свој мираз из шупе и носи са собом иначе ћемо све то сутра побацати на ђубре.
- ЈОЛАНДА: Њен мираз, ха, ха, ха, старе наћве, ха, ха, ха, дршка од метле и стара кецења, ха, ха, ха, мираз!
(Зацењује се од смеха)
- КУНИГУНДА: Излази из куће! Ми морамо на спавање а тебе нећу да трпим на преноћишту. Хајде, шта чекаш!
(Гура Едерланду напоље, зашћвара вратиа за њом и окрће се Јоланди)
Са тобом ћу о огрлици да разговарам сутра па ћемо видети како ћеш се смејати. А сад' на спавање!

Едерланда тихо излази из собе, појављује се иза куће вукући наћве, дршку од метле и кецељу. Заушћавља се на улици под дрвешћом и тихо намешћиа себи у наћвама пошћелу, леже и покрива се кецељом. За то време се и

сесѝре сѝремају за сѝавање: извлаче ѝосѝељину из сандука, скидају се у кошуље, лежу и за све ѝо време се ѝихо свађају и зѝрају. Роде на крову су узнемирене. Док се сесѝре сѝремају на сѝавање – Кунигунда и Јоланда у соби а Едерланда на улици – оне клеѝећу кљуновима и машу крилима, надлећу Едерланду и ѝевају:

ХОР РОДА: О јадна, јадна мала Едерландице,
 Ти дома немаш сад.
 О јадна, јадна мала Едерландице,
 Прете ти зима и глад.
 О јадна, јадна мала Едерландице,
 Куда ћеш, куда ћеш сад?

ЈОЗЕФИНА: *(Из “ѝублике”)*
 Ово је страшно! Ја ово не могу да гледам.

ОЛАФ ЈУНИОР: *(Из “ѝублике”)*
 Гадуре, гадуре.

Нему сцену ѝраѝи ѝиха музика. Полако се сѝушѝа ноћ, а роде у знезду, сесѝре у соби и Едерланда ѝихо јецајући у наћвама, ѝону у сан. Едерланда сања.

Едерландин сан

На небу се ѝојављује велики месец. Из месеца се сѝушѝа сребрни зрак и освеѝљава уснулу Едерланду. Маѝилда ѝокојница се сѝушѝа низ месечев зрак и седа ѝоред Едерланде. Едерланда и Маѝилда ѝевају свој дијалоѝ, јер је ѝо сан.

МАТИЛДА
ПОКОЈНИЦА: Сирота Едерландице,
 Снашао те је јад.
 Мамино чедо једино,
 Без дома остаде сад.

Сестре те изгнаше, злбнице,
С рођеног огњишта твог,
Сама си, нејака, немоћна,
Али те штити Бог.

Моли се твоја мајчица,
У тихом гробу свом
Да Бог донесе утеху
Чемерном срцу твојем.

ЕДЕРЛАНДА: *(Буди се у сну, ѓрли мајку и ѓева)*
Срећна сам сада мајчице,
Јер си уз мене, ту.
Шта да учиним, реци ми,
У овом новом злу?

МАТИЛДА
ПОКОЈНИЦА: Преспавај санак ћеркице.
Док траје ноћни мир
Одмори се, заборави,
Сестара злобних хир.

Али чим зора зазори
Покупи мираз свој,
Па хитај Таму Тамзену
Уз топли благослов мој.

ЕДЕРЛАНДА: Неће ме пустити мајчице
У његов господски дом.
Слуге су тамо обесне
А ја сам бедан створ.

МАТИЛДА
ПОКОЈНИЦА: Иди у задње двориште,
Код добре Бирте, знаш.
Она је увек одани
И верни пријатељ наш.

ЕДЕРЛАНДА: Како ћу јадна, немоћна
У туђем свету том?

МАТИЛДА
ПОКОЈНИЦА: Буди вредна и марљива
И наћи ћеш свој дом.

Чује се кукурикање ѓејилова. Матилда ѓолако усѓјаје, ѓуби Едерланду и ѓолази. Едерланда ѓокушава да је задржи.

ЕДЕРЛАНДА: Не хитај натраг мајчице,
Још није прошла ноћ.

МАТИЛДА
ПОКОЈНИЦА: Петлови зору најављују
Сад морам натраг поћ.

Мајилда се полако ојетї уздиже уз месечев зрак. Едерланда ѝружа руке за њом. У ѝоку целе сцене Едерландиноѝ сна сесїре у соби хрчу и ѝурају се у ѝосїељи.

Сїушїа се завеса на луйкарској ѝозорници

МЕЃУСЦЕНА

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ: Да скратимо мало представу испричаћу вам шта је даље било. Елем, устаде Едерланда из наћава чим је зора зазорила и крете доброј Бирти. Бирта ју је лепо слушала и тешила па јој даде да се брине о живини Тама Тамзена. Едерланда је од срца прионула на посао. Волела је она и кокошке, и гуске и ћурке, па и оне њу завољеше. Научи Едерланда да разговара са њима па је живина била срећна. Кокошке почеше да носе по два јајета дневно, гускама перје постаде гушће и беље а ћурке удвостручише своју тежину.

БИРТА

ЛАРСЕН: А њене сестре? Шта је било с њеним сестрама?

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ: Њене сесре? Па оне су се свађале око огрлице и онда Јоланда реши да се што брже уда. Оде зато код Тама Тамзена, најбогатијег трговца у граду који беше млад и нежењен, да се кобајаги запосли код њега као собарица, а заправо да му сваки дан показује огрлицу и да га тако намами на женидбу.

ОЛАФ ЈУНИОР: Гадурa.

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ: И јесте гадурa, млади господине. Имала је она да спрема собе али се и даље лицкала и гледала како да “смога” газду.

МАРГАРЕТА: А Кунигудна? Шта је радила Кунигунда?

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ: Кунигунда? Па, она кад је видела да је сестра отишла да лови себи мужа реши да и она покуша. Јави се Таму Тамзену као куварица. Ко мисли, ја имам кућу, полакомиће се газда на мој мираз. Тако су се обе натрпавале Таму Тамзену.

ЈОЗЕФИНА: А Едерланда?

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ: Едерланда? Па ту је сад настао проблем. Чуле сестре за њен успех у задњем дворишту па решиле да је упропасте. Ево, видећете.

ЈЕТА МЕЛЕР: Зашто? Шта им смета?

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ: Из злобе. Пакости. Ради забаве. Шта ја знам!

ОЛАФ ЈУНИОР: Гадуре, гадуре!

ТАМ

СЕРЕНЗЕН: Гадуре, гадуре.

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ: А сад гледајте!

ТРЕЋА СЦЕНА

Подигне се завеса на луткарској позорници. Половину сцене заузима кућа Тама Тамзена а другу половину врџи са цвећем и дрвећем. Кућа је већа, бојастија и господскија од куће Едерландиних сесџара. И ту су роде на димњаку а велика соба је ошворена за публику. Враџија из собе воде на мали шрем, ја у башију. Там Тамзен седи за столом и прегледа шрџовачке књиџе. Куниџунда и Јоланда стоје у шрему пред враџијама. Куниџунда са куварском кайом и кеџељом а Јоланда са кайицом и кеџељицом собарице, али има оџрлицу око враџија. Обе су накинђурене. Гурају се и прейиру.

ТАМ ТАМЗЕН: Ово је да не поверујеш! Какво се чудо дешава у мом задњем дворишту? 193 јајета више него прошле недеље! А ђурка од 35 килограма! Па то је као свињче! Невероватно! Живина као да је полудела.
(Куцање на враџијама)
Слбодно.

Куниџунда и Јоланда улазе кроз враџија истовремено, и ири џоме се џурају.

КУНИГУНДА: Извињавам се Господару, али имамо нешто важно да вам кажемо.

ЈОЛАНДА: Важно да кажемо.

ТАМ ТАМЗЕН: Слушам вас девојке.

КУНИГУНДА: Чуле смо да у задњем дворишту имате неку служавку по имену Едерланда.

- ТАМ ТАМЗЕН: Да. Видим да је постигла невероватан успех у мом живинарнику.
- КУНИГУНДА: Ми познајемо ту Едерланду.
- ЈОЛАНДА: Она нам дође нешто као сестра.
- КУНИГУНДА: Ми знамо да ви нисте довољно искористили њене способности.
- ЈОЛАНДА: Она може много више, али неће.
- ТАМ ТАМЗЕН: Шта причате! Како неће?! Па оно што је урадила у живинарнику право је чудо! Ја сам презадовољан.
- КУНИГУНДА: А не. Може она много више.
- ТАМ ТАМЗЕН: Шта на пример?
- КУНИГУНДА: Па може да вам набави свећњак који светли без свеће, само ако хоће.
- ЈОЛАНДА: Али неће штети. Видећете да неће штети.
- КУНИГУНДА: Неће, јер вас не поштује, Господару.
- ЈОЛАНДА: Плакаће, кукаће да не може, а може!
- КУНИГУНДА: Може, али НЕЋЕ!
- ТАМ ТАМЗЕН: Шта причате девојке! Какав свећњак који светли без свеће? Где то има?
- КУНИГУНДА: Има, има, али треба умети доћи до њега, а Едерланда то уме.
- ЈОЛАНДА: Тако ми Бога уме, али неће.
- ТАМ ТАМЗЕН: Па позовите ми Едерланду.
(Сесџре излазе љрчећи и ѓурајући се а Там Тамзен шејџа љо соби и ѓовори за себе)
Свећњак који светли без свеће. То је стварно чудо. Морам је натерати да ми га донесе.
- Док Там Тамзен шејџа љо соби и љрича сам са собом сесџре љрче љреко дворишиџа, несџају иза сцене и враћају се вукући за руке љреџлашену Едерланду. Оне је чуџају за косу и ударају, довлаче на љрем, оџварају враџа и ѓурају је у собу.*
- КУНИГУНДА: Ево, то вам је Едерланда свемоћница. Реците јој шта да вам донесе.
- ТАМ ТАМЗЕН: Па она је скоро дете. Тако мала и слабачка. Бог с вама девојке! Пустите је на миру.

- ЈОЛАНДА: А не, варате се Господару. Она се само претвара.
ТАМ ТАМЗЕН: Претвара се да је мала и слаба?
КУНИГУНДА: Да. Има она мозга у глави. Што не може снагом, може памећу.
ЈОЛАНДА: Само јој запретите. Донеће она ту светиљку.
ТАМ ТАМЗЕН: Јеси ли чула Едерланда шта ове девојке кажу?
ЕДЕРЛАНДА: Смилујте ми се Господару. Тако ми светог мајчиног гроба ја ништа не знам о тој светиљки. Не знам ни где ни како да је тражим.
КУНИГУНДА: Лаже, лаже Господару. Запретите јој да ћете је отерати.
ЈОЛАНДА: Ишибајте је Господару!
ТАМ ТАМЗЕН: Едерланда, ја много желим ту светиљку.
КУНИГУНДА: Имаћете је Господару а како ћемо је натерати, наша је брига.

Сесџре зџурају Едерланду најоље. Она љлаче. Вуку је љреко дворџиџа и џуку. Там Тамзен ниџџа не види из своје собе. Он шеџа и даље зоре – доле, узбуђен збоз мозџносџи да добије чудесну свеџиљку. Роде на крову су се јако узнемириле. Клеџећу кљуновима, надлећу над сесџре и љокушавају да одбране Едерланду.

- КУНИГУНДА: А сада драга наша сестрице купи своје прње и губи се са имања.
ЈОЛАНДА: Ако се вратиш без светиљке господар ће те ишибати.
КУНИГУНДА: Најбоље је да се више никада не враћаш.
ЕДЕРЛАНДА: Где је та светиљка? Тако нешто не постоји.
ЈОЛАНДА: Ха, ха, ха.
ХОР РОДА: *(Роде леџе над сесџрама, кљуцају Кунизунду и Јоланду, љокушавају да одбране Едерланду и љевају)*
О јадна, јадна мала Едерландице
Сестре ти нанеше зло.
О јадна, јадна мала Едерландице,
Преживећеш и то.
Јер твоја мила мајчица
Даће ти савет сад.
О јадна, јадна мала Едерландице,
Снаће те нови јад.

Док роде љевају

Сџуџџа се завеса на луџкарској љозорници.

МЕЋУСЦЕНА

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ: А сада за тренутак да предахнемо.
(Деца поочињу да усипају)
 Не, немојте да устајете. Одмах ћемо да наставимо. Само да средимо утиске.

Бака Мајилда излази из "публице" са полужавником и нуди колаче. Деца једу и коментаришу представу међу собом.

ОЛАФ ЈУНИОР: Шта ли ће сада да уради Едерланда?

МАРГАРЕТА: Па као у свакој бајци. Наћи ће ту светиљку и господар ће је наградити.

ОЛАФ ЈУНИОР: Мислиш?

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ: А сада да наставимо. Мир децо!

ЧЕТВРТА СЦЕНА

Подигне се завеса. Половину сцене заузима живинарник оиворен према публици, а другу половину обала и море. У једном углу живинарника налази се Едерландина постојеља, а у другом наћве, кецеља и дршка од мејле. Едерланда лежи на кревету и плаче. Коке, зуске, пайке, ћурке, са пилићима, пачићома, гушчићима и ћурићима су по целом живинарнику. Неки су на нездима, неки на седалима, а неки на Едерландином кревету и испод њега.

ЕДЕРЛАНДА: Драга моја живино баш сам била срећна поред вас. Како смо се лепо волели и разумели. Авај, за сироту Едерланду срећа не може дуго да траје. Дошао је крај. Едерланда ће опет бити бескућница. Опет с наћвама на улицу! Сутрашњи дан не сме да ме затекне овде, међу вама. Тешко мени! Господар ће ме ишибати и избацити јер не могу да наћем ту чудесну лампу коју су моје сестре измислиле. Мајчице, мила моја мајчице, како сам јадна, сама и беспомоћна.

МАЈКА ГУСКА: *(Узлеће на Едерландин кревет и пева)*

Твоја ће мила мајчица
 За тебе наћи спас,
 Не брине Едерландице
 Ти сада имаш нас.

ХОР ЖИВИНЕ: Ко ко, па, па
 Га га, пи пи
 Ми волимо те сви.

МАЈКА
 КВОЧКА: *(Слеће са њречке, њева и иџра)*
 Не плачи Едерландице
 У љубави је спас.
 Не буди тужна, чемерна,
 Јер имаш, имаш нас.

ХОР ЖИВИНЕ: Ко ко, па, па
 Га га, пи пи
 Ми волимо те сви.

МАЈКА ПАТКА: *(Излази испод креветџа и њева)*
 Сад спавај Едерландице,
 Код нас си нашла мир.
 Заборави на моменат
 Сестара злобних хир.

ХОР ЖИВИНЕ: Ко ко, па, па
 Га га, пи пи
 Ми волимо те сви.

Док живина њеши Едерланду сџушџџа се њолако мрак и Едерланда њоне у сан. Сџена се њошџуно замрачи и у живинарнику сви сџавају.

Едерландин сан

Кроз њрозор на њаваниџи сине месечев зрак и њо њему се сџушџџа Маџџилда њокојџиџа. У Едерландином сну, као и њре, и Едерланда и Маџџилда њевају.

МАТИЛДА
 ПОКОЈНИЦА: О мила Едерландице
 Нови те снађе јад.
 Хитам из гроба хлађаног,
 Да помогнем ти сад.

ЕДЕРЛАНДА: *(Усџаје из креветџа и џрли мајку)*
 Сестре ми мила мајџице,
 Нанеше злобно зло.
 Помози мени нејакој
 Да савладам сад то.

Маџџилда уз Едерландину њомоћ, довлачи нађве на сред живинарника, од дрџке од меџле њрави каџшарку, од кеџеље једро и све ове радње њраџџи њесмом.

МАТИЛДА

ПОКОЈНИЦА: Саградићу ти барку
Од старог корита,
И подићи катарку
Од мотке крај њега.

Разапећемо једро,
Од твоје кецеље
И пустићемо море
Нека однесе те...

Ево ти кеса соли,
На путу требаће.
(Кеса соли се сјушића ња месечевом зраку)
Па се препусти вољи
Бескрајне пучине.

ЕДЕРЛАНДА: Бојим се мила мајчице
Бескрајне пучине.
Слаба сам, мала, нејака
За такве подвиге.

МАТИЛДА

ПОКОЈНИЦА: Тело је твоје слабачко,
Нека те не брине то.
У њем је срце јуначко!
То нема било ко.

Уздај се у Бога ћерчице
И у свој снажни ум.
Прећи ће море безбедно
Твој трошни, мали чун.

Пејлови у живинарнику почињу да кукуричу, Мајилда покојница се спрема да оде.

ЕДЕРЛАНДА: Не жури натраг мајчице,
Још није прошла ноћ.

МАТИЛДА

ПОКОЈНИЦА: Петлови зору најављују
Сад морам натраг поћ'.

Мајилда покојница се њење у небо уз месечев зрак, а Едерланда се враћа у постојељу. Живинарник осјаје у пошћуном мраку.

После неколико тренућака почине да свиће. Живина се буди. Едерланда отвара очи и седа у кревету. Барка коју је Мајилда покојница направила стоји на сред живинарника. Едерланда прља очи.

ЕДЕРЛАНДА: О шта сам сањала! Да ли је то могуће? То није био сан. Моја барка је спремна. Чак је и кеса са две мерице соли ту. Треба само своју барку да поринем у море.

Едерланда зүра своју барку према мору. Живина се скућла да јој помогне.

ПЕТАО: Слаба си Едерландице,
Али смо с тобом ми.
Са својом снагом мушком,
Ја помоћи ћу ти.

ХОР ЖИВИНЕ: Ко ко, па, па
Га га, пи пи
Помоћи ћемо сви.

МАЈКА БУРКА: Не стрепи Едерландице
Краљица си нам ти.
Свако ће наше пиле
За тебе гинути.

ХОР ЖИВИНЕ: Ко ко, па, па
Га га, пи пи
Помоћи ћемо сви.

Уз помоћ живине Едерланда иззүра барку из живинарника, порине је у море и укрца се у њу. Едерланда лови морем. Промичу облаци, обала ишд. Живина маше за њом док се позорница полако рошира и живинарник несћаје. После извесног времена појављује се оспрво пролова са кућом. Док Едерланда лови Жена са звоном разговара са публиком.

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ: Као што видите, весла Едерланда својим малим, слабачким ручицама колико може, а таласи је носе куда треба.

ТАМ

СЕРЕНЗЕН: А куда ће таласи да однесу барку?

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ: Барка плови ка острву Јухутити на коме су живели тролови.

МИХАЕЛ

ЛАРСЕН: А ко су заправо тролови?

- ЖЕНА
СА ЗВОНОМ: То су гадни злодуси, људождери. Ружни и глупи. Опасни су јер су врло снажни и немилосрдни.
- СТИНА
ЈОХМУНЗЕН: Никада нисам чула за острво Јухутити. Где је оно?
- ЖЕНА
СА ЗВОНОМ: На западној обали Данске било је много малих острва на којима су живели тролови, али Северно Море, или како га ми, Данци зовемо – Западно Море, или Западни вау-вау, прогутало је многа острва, па и та са троловима.
- ЈЕТА МЕЛЕР: Значи нема их више. Све је појело море.
- ЖЕНА
СА ЗВОНОМ: Не, нема их више, колико ја знам, али онда их је било и била су то за морепловце опсана места. Елем, на острву Јухутити живео је стари трол са женом старом тролицом и два млада трола, сина нежењена. Они су имали ту светиљку која гори без свеће.
- МАРГАРЕТА: Од куда њима таква светиљка?
- ЖЕНА
СА ЗВОНОМ: А шта ја знам! Отели су је ваљда од неких морепловаца које су уловили и појели.
- ЈОЗЕФИНА: Сирота Едерланда.
- СТИНА
ЈОХМУНЗЕН: Не бих волела да сам на њеном месту.
- МИХАЕЛ
ЛАРСЕН: Ја бих отишао тамо и убио све тролове.
- ОЛАФ ЈУНИОР,
КРИСТИЈАН
И БРАЋА
СЕРЕНЗЕН: И ја, и ја.
- ЖЕНА
СА ЗВОНОМ: Ех, да је Едерланда имала такве заштитнике где би јој крај био, али је била сама, тако сама! Али ево, пристиже Едерланда на острво тролова. Боље сада да гледамо.

Појављује се острво. Сада половину сцене заузима обала са делићем мора и дворчице са бунаром, а другу половину кућа са кровом и димњаком. Унутрашњости куће је оиворена и намештена сељачки: сто са 4 шроношца, алковен са постољем, огњиште са кошлом. Поред огњишта

сїоји свейшїлка која свейли без свеће. Док сїара їролица кува кашу и їослује їо кући, брбља и забавља саму себе, Едерланда излази из барке, скрива је у жбуње, їрикрада се кући и їење се на кров. Гледа кроз димњак шїа се догађа.

СТАРА

ТРОЛИЦА:

Цицвара, цицварка, цицваренда! Ко ће да њупа цицвариште без месиште! А што беше некад месиште да се клопа. Пун је острв био с људско становништво. Ал' поклопасмо, све пождрокасмо. Да смо лепо, ко домаћини, пустили да се намножи, да ждеруцкамо по мало, економски, уз кромпир и репу, а ми јок. Сваки дан пировасмо. Принцезу на роштиљ, краља у паприкаш, па сељачка пршута, па трговачке кобасице, па бебећи перкелт. Ух што беше клопа. Уживасмо. Алж цабе! Све потаманисмо! Остаде нам да вијамо бродоломници... Бродоломници нема без бродолом, а бродолом нема без бура, а бура не дува без оног горе (показује на небо) а њега боли брига за сироте гладне тролове. (проба варјачом јело из котлића) Посно цицвариште! Да додам малко сланине. Неће да поквари.

Тролица иде до їолице и узима комад сланине. За їо време Едерланда сїа со кроз димњак у цицвару. Тролица сїавља сланину у койлић и їоново їроба кашу. Пљуне на їод.

СТАРА

ТРОЛИЦА:

Ово је слано ки' ђаво! Не мож' да се једее. Шта му би!
(Одмахује злавом)
Нека аветиња оће мен' да заебае. А јок! Мудра је баба тролка. Доципнуће баба тролка водее у цицварииницу.
(Излази из куће и иде на бунар)
Неће да се оцећа аветињска работа. Доакаће баба тролка на аветињу.
(Нагиње се над бунар да захваїи воде)

Едерланда се са крова залеће баба їролки иза леђа и зурне је у бунар, їрчи у кућу, узима свейшїлаку, їрчи їрема барци, седа у њу и оїисне се на море. У їом часу сїижу їролови, виде да нема свейшїлке и баба їролке, їрче їрема бунару, виде у њему бабу. Сїари їрол осїаје їоред бунара и їокушава да извуче їролицу, синови їрче їрема обали али Едерланда је већ одмакла. Они узбуђено млаїтарају рукама. Сцену їраїи музика која одговара драматичносї радње.

ЕДЕРЛАНДА:

(Весела шїо је усїешно обавила їосао несїаино оїо-наша їролове)
Хеј тролови, тролови, ово вам је поздрав од Едерланде!

СТАРИЈИ ТРОЛ: Едерландо, Едерландо, гурнула си у бунар нашу кеву матору!

МЛАЂИ ТРОЛ: Едерландо, Едерланду, дрпила си нам светиљку самосветиљку.

СТАРИЈИ ТРОЛ: Едерландо, Едерландо, уцмекаћемо те Едерландо!

МЛАЂИ ТРОЛ: Не врђај се Едерландо, урнисаћемо те Едерландо!

ЕДЕРЛАНДА: Срешћемо се ми још два пута тролови!

СТАРИЈИ ТРОЛ: Пождрокаћемо те Едерландо!

ЕДЕРЛАНДА: Само се ви надајте тролови!

ОБА ТРОЛА: Њупаћемо Едерланду
 њам, њам, њам, њам, њам.
 Сецкаћемо Ередланду
 њам, њам, њам, њам, њам.
 Варићемо Едерланду
 њам, њам, њам, њам, њам.
 Клопаћемо Едерланду,
 њам, њам, њам, њам, њам.
 Ждрокаћемо Едерланду!
 њам, њам, њам, њам – њам.

Док ѿролови, ѿевајући сонѡ бесѿомоћно ѿрче ѡре-доле ѿо обали и млаѿѿарају рукама Едерландина барка несѿаје и

Сѿушѿа се завеса на луѿкарској ѿозорници.

МЕЃУСЦЕНА

ЖЕНА Сада драга публично мало да се одморимо, да нешто
 СА ЗВОНОМ: грицнемо, да протегнемо ноге. У трпезарији нас чека послужење. За десетак минута наставићемо представу.

Деца усѿају. Између себе коментаришу ѿредсѿаву. Граја. Неки вуре иза луѿкарске ѿозорнице. Излазе са сцене уѡлавном онако како су седели. Придружују им се “ѡлумци” који излазе иза луѿкарске ѿозорнице. За ѿо време...

Сѿушѿа се ѿолако велика завеса.

 ДРУГИ ЧИН

Подигне се завеса. Сцена истиа као и у првом чину, празна је за шренутиак. Улазе “џлумци”. Прво Инџмар са Александром, па Мајилда и Едерланда, заштим Олаф Сениор и Герџруда и најзад Јансена. Они заузимају своја месџа иза лушкарске сцене или у “џледалишџу”. Комуницирају између себе сџремајући се за џочешџак дрџоџ чина. Завеса на лушкарској џозорници је сџушџена. Све џо шраје само неколико шренутиака. Лиза улази џоследња, још увек држи комад колача у руци, шрџа џоследњи zaloџај у усџа и џовори шреко zaloџаја:

ЛИЗА: Мислим да смо завршили. Можемо да позовемо публику.

Александер звони. Публика улази. Мала деца која су се у џоку џаузе оџусџила и раздраџала ушрчавају и бацају се на своја месџа (Олаф Јуниор, Крисџијан, Крисџина, Биби Пресџ и браћа Серензен). Марџаретџа и Бирџа Ларсен иду за џима џолако, Јозефина иде џод руку са Јеџом Мелер и Сџином Јохмунзен, а у сџоџу их шраџи Михаел Ларсен. Последња улази Ула Пресџ. Сви носе џо нешџо да џрицкају. Заузимају месџа. Друџо звоно. Освеџљење се у “џледалишџу” шриџушује али ларма и даље шраје.

 ДРУГИ ЧИН
 луткарске представе

 ПРЕДСЦЕНА

ЖЕНА
 СА ЗВОНОМ: Мир. Тишина поштована публико. Зар не желите да чујете шта је даље било са малом Едерландом? Елем, да скратимо причу. Вратила се Едерланда срећно кући. Господар је био радостан. Помиловао је Едерланду по коси и дао јој две мерице злата а Едерланда је задовољно наставила свој посао у живинарнику. Кунигунда и Јоланда су хтеле за свисну од злобе и зависти и стално су смишљале како да униште Едерланду. Ево па гледајте.

ПРВА СЦЕНА

Подигне се завеса на луџкарској њозорници. Већ њознаџа кућа Тама Тамзена. Он седи за сџолом и џише џисмо. Поред њеџа на сџолу је свеџишља која свеџли без свеџе. Док Там Тамзен џише Куниџунда и Јоланда иду џреко дворџишџа. Куниџунда носи на џослужавнику колач и чашу вина. Јоланда се џура с њом и џокушава да јој оџме џослужавник.

ЈОЛАНДА: Дај Кунигунда. Ја ћу да однесем ово господару. Ја сам собарица.

КУНИГУНДА: Храну господару носи куварица.

ЈОЛАНДА: Не! Него собарица.

КУНИГУНДА: Куварица!

ЈОЛАНДА: Собарица!

КУНИГУНДА: Е, па не може. Ја сам старија и сама ћу да уђем код господара.

ЈОЛАНДА: Ја сам се прва сетила. И ја хоћу да ме господар види.

КУНИГУНДА: Али ја сам прва узела колач и вино.

ЈОЛАНДА: Сад ћу да те лупим по тацни одоздо, па ће све да се проспе.

КУНИГУНДА: Добро де. Хајде да поделимо као сестре.

ЈОЛАНДА: Ништа као сестре! Пола – пола.

КУНИГУНДА: У реду. Ево теби вино а ја ћу да носим колач.

Јоланда узима вино и обе куцају исџовремено на враџа.

ТАМ ТАМЗЕН: Слободно.

Улазе Куниџунда са колачем а Јоланда са вином. У џурању и џреџишцању умало да све исџусџе.

ТАМ ТАМЗЕН: Колико ме памћење служи, ја ништа нисам тражио.

КУНИГУНДА: Знамо да нисте али смо помислиле да би вам пријало. Колачић је сасвим свеж. За вас сам га месила.

ТАМ ТАМЗЕН: Спустите на сто. Могла је то и само једна од вас да донесе.

КУНИГУНДА: Па ја сам и хтела сама да донесем.

ЈОЛАНДА: Али и ја волим да вас служим господару.

- КУНИГУНДА: Обе волимо да вас служимо господару.
- ТАМ ТАМЗЕН: Не схватам зашто вас две уопште служите. Ви нисте сиромашне девојке.
- КУНИГУНДА: Ми смо имућне девојке, са великим миразом, али смо вредне и досадно нам је код куће па ...
- ЈОЛАНДА: Па док се не удамо и не будемо имале у својој кући кога да служимо, желимо да будемо вама на услузи, Господару.
- ТАМ ТАМЗЕН: Хм! Сада можете да идете.
(Кунигунда и Јоланда и даље сјоје)
Ама слободне сте девојке! Можете да идете!
- ЈОЛАНДА: Да ли вам добро служи светилка, Господару?
- ТАМ ТАМЗЕН: Да. Много сам срећан што је имам. Кад год погледам у њу сетим се дивне девојке Едерланде.
- КУНИГУНДА: Није то ништа. Може она много више само ако хоће.
- ЈОЛАНДА: Али неће! Може, али неће.
- ТАМ ТАМЗЕН: Шта још може?
- ЈОЛАНДА: Може да доведе коња који има не све четири ноге прапорце чији се звекет чује много пре него што коњ стигне и по коме се коњ може наћи где год залута.
- ТАМ ТАМЗЕН: Стварно? Постоји такав коњ? Она стварно може да доведе таквог коња?
- КУНИГУНДА: Може, може Господару. Свашта она може.
- ЈОЛАНДА: Може, али неће!
- КУНИГУНДА: Да је доведемо, Господару?
- ТАМ ТАМЗЕН: Па доведите је.
(Кунигунда и Јоланда, све ѓурајући једна другу, исцрчавају најоље. Там Тамзен узбуђен шепта њој са собом)
Коњ са прапорцима на ногама! Не! Није лепо да излажем девојку новим опсаностима. Тако је слабачка и нежна. Ипак, сјајно би било да имам таквог коња! Уосталом, ја нећу наваљивати. Ако ми доведе тог коња, богато ћу је наградити.

Док Там Тамзен шепта њој са собом и прича сам са собом Кунигунда и Јоланда прецрчавају преко дворшица, несћају иза сцене и црче најраџ вукући за собом прецрчашену Едерланду. Она је усћућ чућају за косу и цуку. Улазе у кућу без куцања и Едерланду бацају пред Тама Тамзена.

КУНИГУНДА: Ево је Господару! Довеле смо је.

Там Тамзен је приметио да су сестре малтретирале Едерланду ња их уишћно и зачуђено жледа. Јоланда покушава да се ојрава.

ЈОЛАНДА: Отимала се. Није хтела да иде. Морале смо мало да је “убеђујемо” да би дошла.
(Показује рукама како су је “убеђивале”)

ТАМ ТАМЗЕН: *(Глади Едерланди раишћућану косу)*
Шта сте јој то радиле, девојке? Како смете да је чупате за косу? Едерланда, доведи ми тог коња ако можеш. Много желим да имам тог коња.

ЕДЕРЛАНДА: Не могу Господару. Никада нисам чула за таквог коња. Не знам где да га тражим.

КУНИГУНДА: Лаже, лаже.

ЈОЛАНДА: Лаже! Може, али неће.

КУНИГУНДА: Довешће вам она коња, Господару. Хајде, послушај Господара. Ако га не послушаш отераће те од куће.

ЈОЛАНДА: Хајде, хајде, незахвалнице једна. Ако тога коња не доведеш Господар ће те жестоко ишибати.

Сестре излазе из собе чућајући и шћукући Едерланду. Вуку је преко двошћића и несћају са сцене.

ТАМ ТАМЗЕН: Баш су зле и пакосне ове две девојке.
(Шћића узбуђено њо соби)
Коњ са прапорцима! Како ли она све то набавља?

Узнемирене роде излећу из жнезда на димњаку, лућају крилима и ѡкушавају да одбране Едерланду. Певају:

ХОР РОДА: О јадна, јадна мала Едерландице,
Сестре ти желе зло.
О јадна, јадна, мала Едерландице,
Преживећеш и то.
Од своје драге мајчице,
Савет потражи сад.
Не страхуј Едерландице,
Нестаће овај јад.

Сћушћића се завеса на лућкарској ѡзорници

 МЕЃУСЦЕНА

ЈЕТА МЕЛЕР: Изгледа да је добар човек тај Там Тамзен.
 ЈОЗЕФИНА: Себичан је и помало похлепан.
 ОЛАФ ЈУНИОР: Кунигунда и Јоланда су одвратне. Гадуре.
 СВА МАЛА
 ДЕЦА: Гадуре, гадуре.
 ЖЕНА
 СА ЗВОНОМ: Молим поштовану публику за тишину. Морамо да наставимо даље.

 ДРУГА СЦЕНА

Подигне се завеса на лућкарској позорници. Морска обала испред Едерландиног живинарника. Од живинарника се види само један крај и сва живина унутра сјава. Ноћ је са великим жућим месецом и небом њуним звезда. Уз обалу је привезана барка. Едерланда клечи на обали, ђледа у месец и ђева:

ЕДЕРЛАНДА: Сестре ми опет мајчице
 смислише тежак јад
 и у опасну невољу
 увалише ме сад.

Како ћу, мила мајчице,
 избећи ружну коб
 да троловима опаким
 постанем тужни роб.

Дођи ми мила мајчице
 Из тихог гроба твог
 И буди опет заштита
 Нејаког чеда твог.

Док Едерланда ђева из месеца се сјушића сребрни зрак и ђо њему силази Мајшлда ђокојница.

МАТИЛДА

ПОКОЈНИЦА: Не чекај Едерландице
да сване нови дан,
јер мудри ће и одважни
остварити свој сан.

Море ће бити повољно,
Ти то одавно знаш,
А тролови су приглупи
И лаковерни баш.

ЕДЕРЛАНДА: Веруј ми мила мајчице,
Обузима ме страх.
Пут овај није безбедан,
Задатак није лак.

МАТИЛДА

ПОКОЈНИЦА: Не страхуј Едерландице,
није време за то.
Мораш се храбро борити
и превазићи зло.
(Низ сребрни зрак сјушићају се 4 свежња кучине)
Четири свежња кучине
биће ти довољна
да свој задатак опасни
изведеш до краја.

У шоку овог разговора Едерланда устјаје, улази у барку, узима од мајке 4 свежња кучине. Матилда покојница одвезује барку и љура је у море. За то време њепао на седалу у живинарнику се буди, маше крилима о љласно кукурекне.

ЕДЕРЛАНДА: Прати ме мало мајчице,
Још није прошла ноћ.

МАТИЛДА

ПОКОЈНИЦА: Петлови зору најављују
Ја морам натраг поћ.

Матилда покојница се уздиже уз месечев зрак а Едерланда њочиње своју вожњу ѡрема осирву Јухуишии. Полако свиће.

УЛА ПРЕСТ: Она је сада мање несрећна него прошли пут. Зна да ће се и ово добро завршити.

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ: Не будите тако сигурни лепа госпојице. Није њој лако. Тролови су опасни створови. На овом путу може и глава да се изгуби. Она иде да краде, а и стару тролицу је прошли пут морала да убије.

ЈОЗЕФИНА: Терају Едерланду да краде и убија. То је ипак страшно.

ЈЕТА МЕЛЕР: Па шта! Тролови су гадни и опаки. Нека их убија и нека им краде ствари.

СТИНА

ЈОХМУНЗЕН: Тролови су све то отели од неких несрећних бродо-ломника које су после појели.

ЈОЗЕФИНА: Крађа је крађа, а убиство је убиство. Ја то не бих никада урадила.

ОЛАФ ЈУНИОР: Али морала је. Натерали су је.

ЈОЗЕФИНА: Мене не би нико натерао. Ја бих лепо узела своје наћве и отишла у други град а не бих крала ни убијала.

УЛА ПРЕСТ: Од судбине се не може побећи.

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ: Свако има своје мишљење млада госпојице! Причи никад краја, а Едерланда ево пристиже своје циљу.

Појављује се обала и већ познати кућа тролова. На пољани поред бунара пасе коњ са прајорцима. Сва три тролова седе на троницима око сивола и једу дрвеним кашикама из великог шишања на звоненом троницима који стоји на сред сивола. Док они једу Едерланда присишје на обалу, привезује барку за једно дрво, прикрада се коњу, омошава кучину око сваке од његових ноџу и шишо за води према свом бродићу. Док она то ради тролови полако завршавају ручак, сваки лиже своју кашику, после је брише испод пазуха и сивавља пред себе на сиво. Прошјежу се, подриџују, пушишају ветрове и уживају шишо су се најели. Едерланда за то време уводи коња у барку али кучина око једне ноџе се одмоша и прајорац зазвони. Тролови се уземуре. Сиварији трол скочи и испрча на враиша, за њим појури млаћи трол, па на крају ошац који осиаје да сивоји на враишама. Целу ову нему сцену праши одговарајућа музика.

СТАРИЈИ ТРОЛ: Ено је јопе' крадљивица Едерланда.

МЛАЂИ ТРОЛ: Здипи нам наше лепо коњче с прапорцима.

СТАРИЈИ ТРОЛ: Здипи нам понос наш!

Док ово вичу тролови прече према обали да ухвати Едерланду и ошму јој коња. Сивари трол осиаје да сивоји пред враишама. Едерланда у међувремену успева да одведе чамац и ошисне се од обале. Тролови сивоје на обали и бесне.

СТАРИЈИ ТРОЛ: Едерландо, Едерландо, уцмека нам кеву нашу матору.

МЛАЂИ ТРОЛ: Светиљку нашу самосветлећу ћориса нам Едерландо!

СТАРИЈИ ТРОЛ: А сад и коњче самозвонче здиписа нам Едерландо!

МЛАЂИ ТРОЛ: Не врћај се јопет вам' Едерландо. Белај ће с теб' да бидне Едерландо!

СТАРИЈИ ТРОЛ: Закољаћемо те Едерландо!

МЛАЂИ ТРОЛ: На роштиљ има да те печемо Едерландо!

СТАРИЈИ ТРОЛ: Има господски да се од теб' најдрокамо Едерландо!

ЕДЕРЛАНДА: *(Весела шћо се и овоћа љушћа извукла враџоласћо ојо-наша љролове)*

Еј тролови, тролови, морам да вас видим још један пут, троловиини!

Тролови бесћомоћно љрче ѓоре-доле љо обали и млајћарају рукама ље-вајући сонѓ. Едерландина барка несћаје.

ОБА ТРОЛА: Њупаћемо Едерланду
њам, њам, њам, њам, њам.
Сецкаћемо Ередланду
њам, њам, њам, њам, њам.
Варићемо Едерланду
њам, њам, њам, њам, њам.
Клопаћемо Едерланду,
њам, њам, њам, њам, њам.
Ждрокаћемо Едерланду!
њам, њам, њам, – њам.

Сћушћћа се завеса на лујћкарској љозорници.

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ: Сада сви мало да предахнемо. Само мала пауза од пет минута. Никуда немојте да идете. Само малко да се одморимо, па да наставимо.

Жена са звоном се љовлачи иза кулиса. "Публика" се ојушћћа, ѓлумци лујћкари излазе на велику љозорницу. Пали се велико свејло на сцени, љали се свејло у ѓледалишћју. Лиза обилази "Йублику" са колачима и лимунадом. Док љраје ојушћћање

Сћушћћа се љолако велика завеса.

 ТРЕЋИ ЧИН

Сцена је као што смо је у II чину оставили. "Публика" жаџори али су сви на својим местима. Александар звони. Публика се смирује. Гаси се велико свећло у великом ђледалишту, па после тога пригушује се свећло на великој позорници. Завеса на луткарској сцени је спуштена.

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ: *(Излази пред завесу луткарске позорнице)*
 Молим за тишину у гледалишту. Сви глумци на своја места. Настављамо представу.

После крајког меџежа сви су сиремни за њочајак представе.

 ТРЕЋИ ЧИН
 луткарске представе

 МЕЂУСЦЕНА

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ: Елем, да скратимо мало. Стигла је Едерланда, као што можете да претпоставите млада господо, срећно господарској кући и довела му коња са прапорцима. Господар је дочека раширених руку, пољуби је у чело и даде јој три мерице злата. Едерланда се срећна и задовољна врати у свој живинарник и настави да ради као да ништа није било, а њене сестре само што нису пукле од једа. Ипак, не одустадоше од намере да униште малу Едерланду. Ево, гледајте.

 ПРВА СЦЕНА

Подигне се завеса. Већ познати соба Тама Тамзена. Там Тамзен шета горе-доле по соби и прича сам са собом. Док он говори Куниџунда и Јоланда, ујарађене и накинђурене иду преко дворишта, пењу се уз степеннице на терем. Гурају се и свађају која ће да куца на врата, па на крају куцају обе у исто време.

ТАМ ТАМЗЕН: Баш је дивна та девојка Едерланда. Тако нежна и на изглед слабачка, а тако способна, храбра и паметна, вредна и трпељива. Седи тамо у живинарнику, дружи се са кокошкама и прави чудо од производње јаја. Њу би требало поставити да управља целим имањем. Она је...

(Куцање на вратима)

Ко ли је сад опет? Уђите!

Улазе Кунигунда и Јоланда.

- ТАМ ТАМЗЕН: Опет вас две. Шта имате ново да ми кажете?
 КУНИГУНДА: Хтела сам да вам кажем, Господару, да постоји једно благо које би вама, као врсном узгајивачу свиња, било драгоцено.
 ЈОЛАНДА: А које Едерланда може да набави.
 КУНИГУНДА: Само ако хоће.
 ЈОЛАНДА: Али неће штети. Могла би, а неће штети!
 КУНИГУНДА: Јер је лења и безобразна.
 ЈОЛАНДА: А Господар је тако добар и великодушан према њој.
 КУНИГУНДА: А она је лења и размажена.
 ТАМ ТАМЗЕН: Ама говорите већ једном!
 КУНИГУНДА: Едерланда је кадра да дотера свињу са које можеш одсећи сланине колико год оћеш а да на њој остане увек исто толико колико одсечеш.
 ТАМ ТАМЗЕН: Ама да ли је могуће!? Зар постоји таква свиња?
 КУНИГУНДА: Постоји, постоји, и Едерланда може да је добави.
 ЈОЛАНДА: Може, али се бојим да неће штети, Господару.
 ТАМ ТАМЗЕН: Па доведите Едерланду.

Кунигунда и Јоланда брзо излазе, љурајући једна дружу. Трче преко дворишћа, излазе иза сцене, а онда се враћају љурајући пред собом пресипрашену Едерланду. Она се одуцре али је сесипре шуку и чујају за косу. Тако пролазе кроз дворишће и пењу се уз сипењенице на шрем. За то време Там Тамзен насипавља да шепта по соби и љовори сам са собом.

- ТАМ ТАМЗЕН: Свиња! Таква свиња! Могла би да се укршта са домаћим свињама па да се добије једна изванредна раса са којом бих Али не! Доста је било. Едерланда би могла да страда ... Али ипак. Таква свиња! Нека иде још овај пут, ... наравно ако буде хтела... Нека ми донесе још ту свињу па доста. Више ништа нећу тражити! Жао би ми било да страда мала, паметна, храбра Едерланда.

Кунигунда и Јоланда улазе без куцања и љурају испред себе Едерланду. Кунигунда је удара а Јоланда чуја за косу, а онда је бацају пред Тама Тамзена.

- ТАМ ТАМЗЕН: Што тучете ту девојку?
 КУНИГУНДА: Морамо. Плаче, пренемаже се. Неће да иде.

- ТАМ ТАМЗЕН: Не смете је тући! Шта је вама девојке!?
- ЈОЛАНДА: Не тучемо је. То су неке наше сестринске нежности. Ми се тако играмо с њом.
- ТАМ ТАМЗЕН: Слушај Едерланда. Много би ми значило да имам ту свињу, али ако не можеш, ако је опасно, ја то нећу тражити од тебе.
- ЕДЕРЛАНДА: Добри мој Господару, радо бих вам набавила и ту свињу али се бојим, главу ћу изгубити. Немојте ме терати.
- КУНИГУНДА: Лаже, лаже!
- ЕДЕРЛАНДА: Молим вас, поштедите ме овај пут. Бојим се, нисам кадра.
- ЈОЛАНДА: Лаже, лаже, може она али неће.
- ТАМ ТАМЗЕН: Па ако не можеш ...
- КУНИГУНДА: Још само овај пут луткице наша лепа, иначе ће те господар из свога дома отерати.
- ЈОЛАНДА: Али ће те прво добро ишибати. Ишибаће те по голој задњици, хи, хи, хи.
(Туку Едерланду и ѓурају је најоље)
- ТАМ ТАМЗЕН: Гадуре.
- ДЕЦА
- У ПУБЛИЦИ: Гадуре, гадуре, гадуре.
- ТАМ ТАМЗЕН: А ни ја нисам бољи! Могао сам да их спречим, да заштитим јадну девојку. Али не! Ништа нисам учинио! Пустио сам гадуре да је туку и да јој прете јер желим ту свињу. Гадни, себични Там Тамзен. Ако Едерланда страда биће то само моја кривица. Сирото дете између злих сестара и похлепног господара. Само да се врати, само жива да се врати! ... и свиња.

Роде узнемирене излећу из гнезда, луткају крилима и покушавају да одбране Едерланду. Певају.

- ХОР РОДА: О јадна, јадна, мала Едерландице
стиже те страшно зло.
О јадна, јадна, мала Едерландице,
издржаћеш и то.
Од своје миле мајчице,
савет потражи сад.
О јадна, јадна, мала Едерландице,
снађе те нови јад.

Свиушћа се завеса на луткарској позорници.

МЕЋУСЦЕНА

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ: Јадна, јадна, мала Едерландица. Њене сестре, очигледно, немају намеру да је оставе на миру. Чим она један задатак изврши, измисле други, још опаснији.

СТИНА

ЈОХМУНЗЕН: Извршића она и овај задатак. Видећете!

ОЛАФ ЈУНИОР: Опасно је стално се враћати на острво тролова. Једном би могли стварно да је ухвате и поједу.

ЈОЗЕФИНА: Ја на њеном месту не бих више ишла. Она сада има пет мерица злата. Може све да напусти и да се запосли негде ...

МАРГАРЕТА: Ти би побегла од својих злих сестара?

ЈОЗЕФИНА: Ја бих се склонила од зла.

ГЕРТРУДА: Супериорно би се склонила?

ЈОЗЕФИНА: Само се ти ругај!

ЖЕНА

СА ЗВОНОМ: Можда је госпојица Јозефина у праву. Можда и Едерланда мисли тако. Уосталом видећемо.

ДРУГА СЦЕНА

Подигне се завеса на лућкарској њозорници. Морска обала испред Едерландиног живинарника. Од живинарника се види само један крај и сва живина се спрема на спавање. Жагоре на свој начин. Полако се њењу на седала и како се стишија мрак, њако се у живинарнику жагор смањује. Уз обалу је привезана Едерландина барка. Едерланда седи на обали њогнуће љаве, сва скућљена, ѡпресе се од стираха. Изгледа као да већ дуго седи и размишља.

ЕДЕРЛАНДА: *(Наљло усћаје и ѡрилази барци)*

Е, сада је доста! Доста ми је и злих сестара и похлепног господара.

(Ојонаша Тама Тамзена)

Иди ако хоћеш. Много желим ту свињу. Девојке, не смете је тући. А прстом није мрдуо да ме одбрани. Брига њега за сироту служавку. Е, па брига и мене за недостижног господара! Имам и ја свој понос! Нека му

моје миле сестрице траже ту свињу кад су је већ измислиле. Нећу више да се надмудрујем са опаких троловима. Имам својих пет мерица злата које сам поштено зарадила, идем далеко одавде Идем у Тондерн. Тамо ћу да купим малу, сасвим малу кућицу. Плести ћу чипке као моја мама.... Направићу свој живинарник, гајићу своју живину, у наћвама ћу да месим свој хлеб, на дршку од метле везаћу нову метлу, кецељу ћу да припашем кад перем судове и живећу мирно и срећно. Бићу сама свој господар..... у баштици ћу да садим кромпир, лук и цвеће. И козу ћу да купим, да имам млека и сира. Трудићу се, радићу, штедећу, и зарадићу сама себи времена. Удаћу се и ја за неког доброг човека. Имаћу пуно деце. Никаква друга срећа ми није потребна.

Док Едерланда њрича и расклаја барку небо њосјаје њамно, осийа се звездама, њојављује се велики жујији месец, на месечевом зраку сјуишија се Мајилда њокојница и сјаје њред Едерланду. (Обе њевају)

МАТИЛДА

ПОКОЈНИЦА: На домаку си циља!
Куда ћеш сад у ноћ?!
Не бежи Едерланда
Јер час ће среће доћ.

ЕДЕРЛАНДА: Морам да бежим мајчице,
обе су сестре зле,
мој млади живот чемерни
хоће да прекрате.

МАТИЛДА

ПОКОЈНИЦА: Састави поново барку,
мору препусти се,
и још један пут храбро
ти злу одупри се.

ЕДЕРЛАНДА: Тролови ће ме мајчице
појести сад у сласт.
слаба сам, мала, нејака,
моћна је њихова власт.

МАТИЛДА

ПОКОЈНИЦА: Ти смисли неке варке,
Избегни опасне замке,
(Низ месечев зрад се сјуишија њабла сланине)
а ова табла сланине
у томе помоћи ће.

У кући се виде њролови како сјавају после ручка. Сјаари њрол лежи у њосјеље у алковену, двојица синова седе на њроношцима, сјаусишли главе на сјао и хрчу у сав жлас. На њољани њоред куће њасњир чува свињу. Едерланда сјаиже на обалу, њривезује свој бродић, узима сланину и њрилази њасњиру.

ЕДЕРЛАНДА: Еј, дечко, однеси молим те ову сланину троловима, ја ћу причувати свињу док се не вратиш.

ПАСТИР: Ја не смети космојица, тролови хркати. Не смети пудити. Они бити љута.

ЕДЕРЛАНДА: Па немој да их будиш. Само тихо спусти сланину на огњиште.

Пасњир одлази са сланином. Чим је ушао у кућу Едерланда њохиња са свињом њрема свом бродићу. Пасњир њолако сјаушиа сланину на оџњишје. Сјаарињи њрол се њромешкољи, а млађи оњвори очи. У њоку ове неме сцене свира одџоварајућа музика.

МЛАЂИ ТРОЛ: Шта ћеш у кући? Што не чуваш свињче?

ПАСТИР: Ја само унети шпек. Немој љутити гасда.

МЛАЂИ ТРОЛ: Одкуд ти сланина?

ПАСТИР: Дао неки цура.

СТАРИЈИ ТРОЛ: *(Скочи)*
Каква цура, сунце ти калаисано!?

ПАСТИР: Цуретак. Једно лепо, жгољаво цуретак.

СТАРИЈИ ТРОЛ: Какав цуретак? То је Едерланда. Јопет ће да нас уцвели и урнише!

МЛАЂИ ТРОЛ: Где је Едерланда, несрећо блентава?!

ПАСТИР: Испрет кућа. Она чувати свињче.

СТАРИЈИ ТРОЛ: Едерландо, Едерландо, сад си награисала.

Исњрачава њајоље, за њим млађи њрол и на крају њасњир. Сјаари њрол се у међувремену буди, њолако излази из њослењеље и сјаје на врања да види шња се доџађа. Док њролови њрче њрема обали Едерланда жњра свињу у барку, али они је њрењекну, ухватие и свињу и њу и довуку их у дворишње. Едерланда је њресњрављена. Просјао укочена од сјааха. Сцену без речи њрањи драмањична музика.

СТАРИЈИ ТРОЛ: Ђале, еве ти неваљала Едерланда да је скуваш за вечеру.

МЛАЂИ ТРОЛ: Ала ћемо да се наклопамо младе љуцкетине.

СТАРИЈИ ТРОЛ: Њам, нам. Биће ждрање и њупање.

СТАРИЈИ ТРОЛ: Ајд' хале, одосмо неким послом а ти спреми вечеру.
(Пасиру)
Ајд' и ти с нас. Нема више од ког да се чува свињче. Ха,
ха, ха.

СТАРИЈИ ТРОЛ: Њам, нам.
(Трља руке)
Ала ће да се клопа!
(Узима из хошка секиру)
Ајд' мала да не дангубимо.
(Узима Едерланду за руку и вуче је према њању за
цепање дрва)
Ајд' то да отаљамо. Тури главу на ту пањчугу.
(Едерланда цвокоће од сираха и покушава да се оштре)
Немо да се страшиш дете. Очас ћу ја то. Много сам
вичан. Нема да оцетиш.

ЕДЕРЛАНДА: Ја вас ништа не разумем Господару.

СТАРИЈИ ТРОЛ: Ама шта има да разбираш?! Тури главу на пањчугу да је
отфикарим.

ЕДЕРЛАНДА: Радо Господару, само не знам како? Можете ли да ми
покажете.

СТАРИЈИ ТРОЛ: О глупо женско чељаде. Не зна како да тури главу на
пањче. Улава ли си? Блесави ли си? Немаш мозга
колико једна кокошка. Привати часком ово сикирче, саг
ћу ти покажем.

*Едерланда прихвати секиру, Сирари трол клекне на земљу и положи главу
на њањ. Едерланда брзо, једним ударцем секире ошече му главу. Узме
тролову главу, улази у кућу, навлачи на њу ноћну каицу и намести је у
кревет као да трол спава. Онда поново изађе, довуче тролово тело до
коила над огњиштем и узура га у колао. Подсиакне вајру, изађе из
куће, узме свињу и пожури ка својој барки. Узура свињу у барку и ошисне
се на море. Тролови се враћају кући и одмах навале на јело.*

СТАРИЈИ ТРОЛ: Ово ко да је недокувано.

МЛАБИ ТРОЛ: Јест' брате. Тврдо је.

СТАРИЈИ ТРОЛ: Баш потврдо. ... Што тај матори чмава. Еј халац, дигни
се да вечераш.

МЛАЂИ ТРОЛ: Продрмусај маторог да не каже после да без њег' поклопасмо Едерланду.

СТАРИЈИ ТРОЛ: А што ја? Дрмај га ти.

МЛАЂИ ТРОЛ: А што ја?

СТАРИЈИ ТРОЛ: Дрмај га, сунце ти калаисано, док те нисам овом кашиком дрмнуо по тинтари.

Млађи ѿрол ѿриѿрчава кревеѿу, хваѿиа оца за ѳлаву а ѳлава му осѿиаје у рукама.

МЛАЂИ ТРОЛ: Куку ћале, куку нама до века, она проклетница нам урниса ћалета.

СТАРИЈИ ТРОЛ: Ми то ћалета нашег поколопасмо. Куку нама кукавцима.

МЛАЂИ ТРОЛ: Куку ћале, куку нама до века. Остадосмо сирочићи без кеву и ћалета.

СТАРИЈИ ТРОЛ: Мани се кукања, него ајд' да укебамо проклетницу Едерланду и врнемо свињче.

Осѿављају ручак и ѿрче ка обали али Едерланда је већ одмакла. Тролови бесни вичу за њом.

СТАРИЈИ ТРОЛ: Едерландо, Едерландо, уцмека нам кеву матору и здипи нам светиљку, самосветиљку!

МЛАЂИ ТРОЛ: Здипи нам коња самозвонећег, Едерландо!

СТАРИЈИ ТРОЛ: Сад нам и ћалета маторог уцмека и свињче нам здипи Едерландо!

МЛАЂИ ТРОЛ: Доћеш ли још једаред Едерландо, љуто ће ти се осветимо Едерландо!

СТАРИЈИ ТРОЛ: Укокаћемо те Едерландо! Живу ће те одеремо Едерландо!

МЛАЂИ ТРОЛ: Поклопаћемо те Едерландо! Нестрећо проклета!

ЕДЕРЛАНДА: *(Весело и враѳоластѿо са ѿучине)*
Нећу вам се више вратити, тролови, али ћу вам послати две лепотице удаваче да им се радујете и да вам надокнаде све што сам ја покрала!

Док ѿролови, ѿевајући сонѳ бесѿомоћно ѿрче ѳоре-доле ѿо обали и млаѿарају рукама Едерландина барка несѿиаје.

- ЈОЛАНДА: Свуда смо вас тражиле, Господару.
 КУНИГУНДА: Једва смо вас нашле Господару.
 ЈОЛАНДА: Шта радите у задњем дворишту, Господару?
 ТАМ ТАМЗЕН: Окните ме се девојке. Нисте ми потребне.
 КУНИГУНДА: Бринемо се за вас, Господару.
 ЈОЛАНДА: Ми вас волимо, Господару.

Там Тамзен уошшије не обраћа њажњу на њих. Гледа дурбином њрема њучини. Све док ѡраје следећа сцена живина и роде се скуѡљају на обали и сѡремају се да дочекају Едерланду. Барка ѡрисѡиже.

- ТАМ ТАМЗЕН: Ено је моја Едерланда! Стиже. И свињче са њом. Хвала ти Боже! Само кад је жива и здрава.

Едерланда избацује свињче из барке ѡа и сама излази и ѡривезује бакру за обалу.

- ЕДЕРЛАНДА: Ево свиње Господару! Надам се да је ово последње што сте тражили од мене.
- ТАМ ТАМЗЕН: Едерланда! Мила моја Едерланда!
(Грли Едерланду, ѡуби је и ѡвори између ѡољубаца)
 Вратила си се! Жива си се вратила. Хвала ти, мила моја Едерландице. По сто пута ти хвала, али нисам смео да те пустим! Ти си мени важнија од сваке свиње.
- ЕДЕРЛАНДА: *(Збуњена, извлачи се из загрљаја Тама Тамзена)*
 Могу ли сада да се вратим у живинарник, Господару?
- ТАМ ТАМЗЕН: Не, не, драга моја Едерланда. Девојци која има такво јуначко срце, и такву мудру главу, и такве златне ручице као ти, није место у живинарнику. Заслужила си да господариш целим мојим имањем, па и мојим срцем, дивна, мала Едерландице.
- ЕДЕРЛАНДА: Не разумем Господару. Не знам...
- ТАМ ТАМЗЕН: Едерланда, ѡубави моја,
(Клекне ѡред њу)
 Удај се за мене. Од тебе бољу жену не могу да нађем у целој краљевини Данској. Па ни даље, у Шведској, Енглеској, Немачкој да је тражим, такво благо као што си ти не бих могао да нађем.
(Љуби јој руке)
 Едерланда, нудим ти целог себе и све што имам. Пристани. Кажи “да”. Удај се за мене.

ЕДЕРЛАНДА: Збуњена сам и изненађена Господару. Не знам да ли смем да прихватим вашу понуду. Ја сам сиротица без игде ичега.

ТАМ ТАМЗЕН: Прихвати! О прихвати, мила моја Едерланда. Не треба теби никакав мираз. Ти си благо сама по себи. И не зови ме Господару, него просто, Там.
(Док њо говори скида њрсиен са своје руке и сѡавља ѓа на Едерландин ѡрси)

ЕДЕРЛАНДА: Ох Там! Увек сам те волела...
(Баца му се наручје, ѓовори између ѡљубаца)
али нисам смела да се надам ... ни да сањам нисам смела ... ни да маштам... Ох Там!

Куниѓунда и Јоланда не мођу својим очима да верују. Заѡреѡашѡене су.

ТАМ ТАМЗЕН: Што сте се забленуле, девојке?! Честитајте сестри а онда брже спремајте свадбу. Још данас ћемо да се венчамо.

КУНИГУНДА: Мени се на њеној свадби не игра. Пачавро прљава, оте ми сређу испред носа.

ЈОЛАНДА: Едерланда, сестрице, дај ми твоју барчицу да и ја пробам сређу.

КУНИГУНДА: Зашто само ти! Идемо заједно. Што теби, то и мени.

ЈОЛАНДА: Идем само ја! Ја сам се прва сетила.

ЕДЕРЛАНДА: Ама идите обе. Има тамо по младожења за сваку од вас. Узмите мој бродић слободно. Мени више не треба. Отисните се на море. Ко зна!? Сређа припада смелима.

КУНИГУНДА: Идемо одмах. И тако немамо овде шта да радимо!

ЕДЕРЛАНДА: Сређан вам пут сестрице и поздравите тамо кад стигнете.

Едерланда и Там Тамзен се ѓрле и ѓубе. Куниѓунда и Јоланда улазе у барку и ѡлове ѡрема ѡучини. Роде и живина се окуѡљају око младоѓ ѡара, иѓрају, радују се и ѡвају. Две роде долећу са невесѡинским венцем и велом и сѡушѡају ѓа Едерланди на ѓлаву. Са овим ѡочиње свадбено весеље.

ХОР РОДА: О лепа, мала Едерландице
теби је свануо дан.
О добра, мала Едерландице,
остварио се сан.

- МАМА
 КВОЧКА: Сада си добила награду
 за свој велики труд.
- ХОР ЖИВИНЕ: Ко ко, па па,
 га га, пи пи,
 пратићемо те свуд.
- МАМА ПАТКА: Твоје се храбро срдашце
 одупирало злу.
- ХОР ЖИВИНЕ: Ко ко, па па,
 Га га, пи пи,
 Сви смо са тобом ту.
- МАМА ГУСКА: Трпељива и паметна,
 надмудрила си зло.
- ХОР ЖИВИНЕ: Ко ко, па па,
 га га, пи пи,
 сад славимо ми то.
- ХОР РОДА: Сада се Едерландици
 отвара среће пут.
 Нашла је бисер љубави
 и мирног дома кут.
- ХОР ЖИВИНЕ: Ко ко, па па,
 Га га, пи пи,
 Срећу ти желимо сви.

У шоку овог свадбеног весеља полако се

Споушћена завеса на лућкарској позорници

“Публика” айлаудира и усћаје. Глумци излазе из лућкарске позорнице и воде са собом лућке. Ова завршна сцена је заправо излазак свих глумаца и лућака пред публику на сцену. Клањају се, айлаудирају и глумци, и “публика”, и лућке. Сви се љубе међу собом и честитају једни другима, коментаришу предсјаву, клањају се правој публици и шаљу јој пољубице. У првом тренутку се ништа од жагора не разабире, а онда се издвајају и постојају разговори фрагментни разговора оних који у оштрим крепању прилазе рампи. У шоку ове завршне сцене пали се светло у правом гледалишту и отварају се врати за излазак праве публике из сале.

МИХАЕЛ

ЛАРСЕН: *(Са Лизом и Јозефином)*
 Кунигунду и Јоланду су сигурно појели тролови.

ЛИЗА: Ко зна! Можда и нису. Оне су толико зле и опаке, да су се тролови вероватно у њих заљубили. Мислим да су се удале за тролове.

ЈОЗЕФИНА: Ипак је све ово ужасно.

Жаџор.

ЈЕТА МЕЛЕР: *(Са Гертирудом)*
Зар је заслужила јадна, мала Едерланда толико невоља?

ГЕРТРУДА: Заслужила их сигурно није, али су је невоље натерале на подвиге којима је освојила срећу за цео живот.

Жаџор.

АЛЕКСАНДЕР: *(Са Улом Пресѿ)*
Да су њене сестре биле мање опаке и зле Едерландин живот би кренуо сасвим другим путем.

УЛА ПРЕСТ: Верујем да би она својом добротом, трепрљивошћу и вредноћом освојила срећу како год да јој је живот кренуо.

Жаџор. Сѿина Јохмунзен, Олаф Јуниор, и бака Маѿилда се срећу исѿред рамѿе, док се осѿали и даље крећу по сцени, разѳоварају међу собом, једу. Деца зайочињу да се иѳрају.

СТИНА

ЈОХМУНЗЕН: *(Бака Маѿилди)*
А стварно, шта је било даље са малом Едерландом?

МАТИЛДА: После? Па као и у свакој бајци, живела је срећно много година и изродила десет дивних кћери.

Заинѿерсоване разѳовором ѿрилазе Јозефина и Марѳаретѿа.

ЈОЗЕФИНА: И то је све?

МАТИЛДА: Па, предање каже да је једног дана, када је била већ сасвим стара, села у чамац и отиснула се на море да посети острво тролова и да види шта је било са њеним сестрама.

МАРГАРЕТА: Зашто?

МАТИЛДА: Сигурно ју је мучила савест. Кажу да се целог живота молила Богу за опроштај грехова својих и њихових.

ОЛАФ ЈУНИОР: Да ли се вратила? Шта је било са сестрама?

МАТИЛДА: Не знам. Предање о томе ништа не каже. Наши преци су нам оставили да нагађамо и да домаштавамо.

Разговор њосијаје живљи. Речи се ојетџубе у ојиштем жаџору. Док је разговор још разговетиан

Сјушџа се џолако велика завеса

али џако да осџаје уџисак, као да иза сјушџене завесе џородица Пеџерсен и даље слави Божић.

Савети редиџељу:

Језик тролова намерно нисам изопачавала да не би постао сасвим неразумљив. Глумци сами треба да нађу посебан изговор.

Пастир је заробљеник тролова. Могао би да буде црнац, али и неки Шваба. У сваком случају, за њега је дански, страни језик.

Књига Карин Михаелис: *Биби – доживљаји једне девојчице*, са 120 слика Хедвиге Колин и Биби, Београд 1939. мени је послужила као извор и инспирација. Препоручујем је и редитељу, а посебно сценографу јер је пуна данске историје, географије, етнографске грађе и слика (куће, ношња, посуђе и сл.) Старе куће у Данској, на пр. веома су ниске, тако да је нормално да се Едерланда пење на кров.

Тема за лутка игру је позната данска бајка *Едерланда* која може да се нађе у збиркама данских бајки, код нас на пр. *Данске бајке*, Народна књига, Бисери 13, Београд 1962. Тема је разрађена, “домаштана” а поступци су објашњени тако да делују мање сурово. Препоручујем редитељу да је прочита.